

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ဆုဇောနန္ဒာ

စိန်အောင်ရွှေလိုက်ပါ

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

မယ်မှူးက မွေးနေ့မနက်မို့ ဖေဖေနှင့်အတူ ဘုရားက ပြန် လာပြီးလျှင် လက်မှ နာရီလေးကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

ဆယ်နာရီလောက်ဟု သူငယ်ချင်းတွေကို ဖိတ်ထားတာ။ ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်း ငါးယောက် လောက်ပဲ အိမ်ကို ဖိတ်တာပါ။

မွေးနေ့ကိတ်လှီးမယ်၊ ဟက်ပီးဘတ်ဒေးသီချင်း သံပြိုင်ဆိုကြမယ်၊ ပြီးရင် အိမ်မှာ ချက်ထား တဲ့ ရွှေတောင် ခေါက်ဆွဲအတူစားကြမယ်၊ ဗီဒီယိုရိုက်ကြမယ်၊ ဒီလောက်ပါပဲ။

နေ့လည်ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးရင် စီးတီးအက်ဖ်အမ်က ဆရာစံဇာဏီဘိုရဲ့ Happy Birthday အစီအစဉ် နားထောင်မယ်၊ ဗေဒင်ဟောတာ လိုက်မှတ်မယ်ဟု မယ်မှူးစိတ်ကူးယဉ်ထားသည်။ ။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဒေါသမောဟတွေ မထားဘဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ကုသိုလ်စိတ်မွေးကာ စိတ်ကို ကြည်ကြည်လင်လင်လေးထားဖို့ လည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ။

ကောင်းမှုတွေလည်း ရှာကြံလုပ်ရမည်။

ဖယောင်းတိုင်ဗူးလေးကိုဆွဲကာ မီးခြစ်ပါ စားပွဲပေါ် အသင့်တင်ထားလိုက်သည်။ ။

လူစုံမှ ကိတ်မုန့်လှလှကို လှီးရမည်။

မနေ့ကတည်းက အော်ဒါမှာ ထားတဲ့ ကိတ်ဗူးကြီးက အကြီးကြီး။ စက္ကူဗူးဖုံးကို အသာလေး မ,ကာ မယ်မှူးက တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

နာမည်ရယ် ... ဟက်ပီးဘတ်ဒေး စာတမ်းရယ်ပဲ ရေးထိုးပေးဖို့ မှာထားခဲ့တာကြောင့် ကြည်နူးစွာ ဖတ်လိုက်သည်။ ။

ဟင်...

အခါလွန်မိုးတဲ့ ...။

ဟက်ပီးဘတ်ဒေး စာတမ်းကအောက်မှာ ...။

ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

မယ်မှူး မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး ...

“မေမေရေ ... ကိတ်ကြီးက မှားနေပါလား။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့ ”

“သမီးက ချော့ကလက်ကိတ်ပေါ်မှာ သမီးနာမည်ကို အနီရောင်စာတမ်း ထိုးခိုင်းတာ၊ အခုက အဖြူရောင်ခရင်မ်တွေနဲ့ တခြားတစ်ယောက် နာမည်ကြီး ဖြစ်နေပါလား။”

“ဟော့တော့၊ ဟယ် ... ဟုတ်ပါရဲ့ ”

စားပွဲခင်းပေါ်က ဗူးထဲရှိနေတဲ့ ကိတ်ကို မေမေပါ လာငုံဖတ်ပြီး အံ့သြသွားသည်။ ။

“ဒါ ဦးဖဲလုံး သွားရွေးတာ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဦးဖဲလုံးကို မေးကြည့်ရမယ်၊ ဦးဖဲရေ”

“ဗျာ”

ကားဒရိုင်ဘာ ဦးလေးကြီးက အိမ်တံခါးဝမှာ ပေါ်လာသည်။ ။

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ လဲ မမလေး”

“ဒီမှာ ဦးဖဲ ယူလာတဲ့ ကိတ်ကို ကြည့်ဦး၊ သူများ ဟာနဲ့ မှား လာပြီ”

“ဗျာ ... ဟုတ်လား”

သူလည်း ခုမှ သိသည်။ ။ မျက်နှာလည်း ပျက်သွားရှာသည်။ ။

“ဦးလေးအပြစ်ပါ၊ ဦးလေး သွားလဲပေးပါ့မယ်”

“ဪ ... ကျွန်မရဲ့ အော်ဒါကိတ်က ဆိုင်မှာ ရှိဦးမှ ကိုး၊ တခြားကို မှားပေးမိလောက်ပြီပေါ့ ဒီအချိန်ဆိုရင်”

“ဒါဆို ဦးလေး ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ”

ကားရေဆေးနေတာမို့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးပါ စိုရွှဲနေသည်။ ။

မယ်မှူးက ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း ...

“ကဲပါ ... ဦးလေး အလုပ်ပဲ ပြီးအောင်လုပ်နှင့်ပါ၊ မယ်မှူး ကိတ်ဆိုင် ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါ ဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ သမီး၊ သွားဖို့ လိုရင် ဦးလေး ချက်ချင်း သွားပေးပါ့မယ်”

ဦးဖဲလုံးက အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ။

မယ်မှူးက ကိတ်ဆိုင်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်သည်။ ။

မယ်မှူး ဘောက်ချာနဲ့ လာရွေးသွားပြီတဲ့။ ။

ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

မှားတာက မှားပြီးသွားပြီ။ သူများ အမည်နှင့် ကိတ်ကိုပဲ လှီးရတော့

မလား။

မေ့နေ့မှ ၂၁ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ချင်ပါဘူးဆိုမှ
အလွဲလွဲအချော်ချော်က လာဖြစ်လိုက်သေးသည်။

ထိုအချိန်မှာ ပင် မီးခိုးရောင် ပရီဆီ ကိုးကကြီး နံပါတ်ကလေးတစ်
စီးက ခြံရှေ့ ရပ်ကာ လက်ထဲက ဘောက်ချာကို ကြည့်လိုက်၊ ခြံနံပါတ်
ကို ကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။

၁၂၁-D -1 တဲ့။

ဒီဝမ်းကတော့ ဒီခြံပါပဲ။

ခြံတံခါးက စေ့ရုံစေ့ပိတ်ထားသည်။

သူ ခပ်တည်တည်ပဲ ဟွန်းတီးလိုက်သည်။

အသားမည်းမည်း ခပ်ဝဝ လူကြီးတစ်ယောက်က ပုဆိုးရေစိုနှင့် ခြံ
တံခါး လာဖွင့်ပေးသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါလဲ”

“မယ်မှူးဆိုတာ ဒီခြံကလား”

“ခင်ဗျာ ... ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ မမလေး နာမည်ပါ၊
အထဲမှာ ရှိပါတယ်”

သူက ကားကို ခြံထဲ ဝင်ရပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ တံခါး ဖွင့်ဆင်းလို
က်သည်။

“သမီးရေ ... ဧည့်သည် ကား ထင်တယ်ဟေ့”

“ဘယ်သူလာတာလဲ မေမေ၊ မေမေပဲ ထွက်ကြိုလိုက်ပါ၊ ဒီမှာ
မယ်မှူး ဖုန်းမြည်နေလို့”

ကားမီးခိုးရောင်ဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း မယ်မှူးက မျက်မှောင်

ကုတ်ကာ လောလော ဆယ်တော့ ဆမ်ဆောင်း (SAMSUNG) ခေါက်ဖုန်း
လေးကိုပဲ ဖွင့်နားထောင်လိုက်ပါသည်။ ။

ပေါ်လာတဲ့ နာမည်က ‘ကြယ်လင်း’လေ။

ကြယ်စင်လင်းထွန်းဆီကပါ။

“ဟက်လို”

“ဟတ်ပီးဘတ်ဒေးပါ မမယ်မှူးရေ”

သူက စီးတီးအက်ဖ်အမ်က အသံမျိုးလုပ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်

။

“ကြယ်လင်း ... နင် ဘယ်မှာ လဲ”

“အခု ပဲခူးမှာ ”

“ဟင် ... တကယ်”

“မယ်မှူး မွေးနေ့မှန်း ကိုယ်မှတ်မိပါတယ်ကွာ၊ ဒီနေ့ နေ့လည် အ
ရောက်ပြန်လာမယ်လို့ တွေးပြီးသား”

“မယ်မှူးကို ဘာလက်ဆောင်ပေးမှာ လဲ”

“လက်ဆောင်ဆိုတာ ပစ္စည်းပါဟာ၊ ကိုယ်က နှလုံးသားကို ပေးချင်
တာ”

“အံ့မယ် အပိုမပြောနဲ့ နှလုံးသားထဲက လာတယ်ဆိုပြီး ပန်းတစ်ပွင့်
ပေးမလို့ လား၊ ဟိုနှစ် ကလို လုပ်ရင် နင့်ကို မုန့်မကျွေးဘူးနော် သိလား”

“နင် မကျွေးလည်း အန်တီက ငါ့ကို ဖိတ်ပြီးသားပါ”

“ဒီမှာ ကိတ်တောင် လှီးတော့မှာ ”

“မလှီးနဲ့ ဦးလေ၊ ငါလာမှ ဘတ်ဒေးအထမြောက်မှာ ဟ၊ သိပ်မလော
နဲ့ ”

“မရဘူး၊ မယ်မှူးကို မွေးတာ ဆယ်နာရီမိနစ်နှစ်ဆယ်ဆိုတော့ အဲဒီ
အချိန် ကိတ်လှီးရမှာ ပဲ”

“ဒါဆို ချန်ထား”

“ကြယ်လင်းရယ် နင်က အရေးဆို ခရီးလွန်နေတာချည်းပဲ၊ ဘယ်
တော့မှ ဒီမှာ အတူတူ မရှိ ဘူး၊ အဲဒါတွေကြောင့် နင့်ကို မခင်တာ”

မယ်မှူးက ဖုန်းထဲမှာ စကားနာထိုးနေဆဲ ဒေါ်ခင်မမက ဧည့်သည် နှ
င့် စကားပြောနေပါ သည် ။

“မယ်မှူးဆိုတာ အန်တီသမီးပါကွယ်၊ ဘာကိစ္စများ လဲ”

“ကျွန်တော့်တပည့်က ကိတ်မုန့်မှားယူလာလို့ ပါ၊ အခါလွန်မိုးနာမည်
နဲ့ ကိတ်က ဒီရောက် နေတယ်ထင်လို့ ”

“ဟယ် ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ဒီမှာ နာမည်ဖတ်ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေတာ၊ အခါလွ
န်မိုးဆိုတာ သားလား၊ နာမည်က အဆန်းပဲလို့ တွေးနေတာ။ လာ ...
လာ အိမ်ပေါ်တက်ဦး”

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ”

အခါလွန်မိုးက တိုက်ထဲမဝင်။

ကားထဲက မုန့်ဘူးကိုပဲ အသာမယူ လှမ်းပေးလိုက်သည် ။

အခုန ခြံတံခါးဖွင့်ပေးတဲ့ လူကြီးက သူ့အမှားဖြစ်ကြောင်း လာတော
င်းပန်သည် ။ အမှန်တော့ လူရှုပ်နေတဲ့ အချိန်မို့ ဆိုင်က ဘောင်ချာချင်း
မှားပေးလိုက်တာဖြစ်မှာ ပါ။

ဘယ်သူ့မှာ မှ အပြစ်မရှိ။

“သားရဲ့ မုန့်ဘူးလည်း ပြန်ယူသွားပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရင် ဆောရီးပါ အန်တီ၊
မမယ်မှူးကို ပျော်ရွှင်တဲ့ မွေးနေ့ ဖြစ်ပါစေလို့ ပြောပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ဒေါ်ခင်မမက ကိတ်ချင်း ပြန်လဲပေးလိုက်သည် ။

“သွားလိုက်ပါဦးမယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အန်တီကလည်း သားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အထဲဝင်ထိုင်ပါဦးလား”

“ကျွန်တော် ကိစ္စလေး ရှိသေးလို့ ပါ”

အခါလွန်မိုးဆိုတဲ့ သူငယ်လေးက မွန်ရည်အေးဆေးသည် ။

အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူနှင့် အထက်တန်းကျသော ဟန်မူရာမျိုး
ရှိသည် ။ ဒေါ်ခင်မမကို လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ကားကို ပြန်ကွေ့ထွက်သ
ည် ။

မယ်မှူးသည် ကြယ်လင်းနှင့် စကားအခြေအတင်ငြင်းခုံရင်းက မီး
ခိုးရောင်ကားပေါ် ပြန် တက်သွားသော လူတစ်ယောက်ကို မျက်ဝန်းက
လှမ်းကြည့်နေမိသည် ။

သူ လမ်းလျှောက်ပုံစတိုင်လ်က ကြော့မတ်သည် ။ ဟန်မူရာ လှုပ်ရှား
ပုံက ကြည့်ကောင်း အဆင်ပြေသည် ။

သူ ဘာကြောင့် ရောက်လာရသလဲဆိုတာ ခေါက်ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်ပြီး
နောက် မေမေ အကျိုး အကြောင်းပြောမှ သိရသည်။ ။

“မွန်မွန်ရည်ရည်လေးပဲ သမီးရဲ့ ၊ အတော်ပဲ အချိန်မီ ကိတ်ချင်း ပြန်
လဲလိုက်ရလို့ ပါ။ ကောင်လေးက သိတတ်မှုရှိတယ်၊ အဲဒါ အခါလွန်မိုးတဲ့
”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

ထိုအမည်က သူမဆီသို့ နေရင်းထိုင်ရင်း ရောက်လာခဲ့တာပါ။

လုံးဝ မမျှော်လင့်ပါဘဲ ခေါင်းထဲ ဝင်လာရတဲ့ အမည်။

ထိုသို့ပင် ‘မယ်မှူး’ဆိုသော အမည်လေးကိုလည်း အခါလွန်မိုးက မှ
တ်မှတ်ရရ ရှိသွားရပါ ပြီ။

★